

[Johan Poulsen.]

industri og derved til en stabilisering af vor økonomi samt en højnelse af levefoden i det pågældende område.

Det vil måske forekomme en eller anden blandt de ærede medlemmer, at denne min ønskeseddel kunne være kortere. Dertil er at sige, at den omstændighed, at vi har været så meget tilbage, har medført, at behovet for investeringer på snart sagt alle områder er så overordentlig stort. Vi færinger prøver efter ringe evne at yde, hvad der er os muligt til opbygningen af vort lille samfund. Det kan således nævnes, at forslaget til lagtingets finanslov for 1954—55 balancerer med ca. 10 mill. kr. Hertil kommer kommunernes budgetter, der sikkert udgør andre 10 mill. kr. Når man så ved, at det er en fattig fiskerbefolkning på ca. 30 000, der gennem direkte og indirekte skatter skal betale disse 20 mill. kr. alene til øernes offentlige husholdning, vil man sikkert forstå, at det tit kan være strengt nok, og at en håndsregning af en broder i en vanskelig situation derfor gør godt i mere end een henseende.

Rager: Det er sjældent, at man under en finanslovdebat her i dette høje ting behandler storkøbenhavnske problemer, men som situationen har udviklet sig i København og dens nærmeste omegn, ser jeg ikke rettere, end at der bliver visse spørgsmål, som man fra hovedstadskommunerne må anmode om statens hjælp til at få bragt i orden.

Et af de problemer, som vi ved er fremme, er færdselsproblemet, trafikproblemet, og der er det så heldigt, at den højtærede indenrigs- og boligminister trods sin overtagelse af ministerposten dog har ment fortsat at kunne varetage formandsskabet i samfærdselskommissionen. Herfor skal der siges ham tak. Jeg håber, at programmet for denne kommission må kunne følges, så at kommissionsformanden i det tidlige forår kan aflevere til sig selv, den højtærede minister, en betænkning, og så håber jeg,

at ministeren hurtigt får læst formandens betænkning igennem, så at der ikke behøver at gå så lang tid som ellers mellem kommissionsbetænkningens afgivelse og lovforslagets fremsættelse.

Men det er ikke samfærdselen alene, som bringer vanskeligheder mellem kommunerne. Disse begyndte allerede i slutningen af 30'erne. Divergenserne mellem København, Frederiksberg og Gentofte kom frem hovedsagelig derved, at man fra Københavns side fandt, at man var mishandlet i økonomisk henseende, som udviklingen var. Der blev foreslået og udarbejdet den såkaldte udligningsordning. Vi ved fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards udtalelser her for nogen tid siden, at den lov, som dengang blev vedtaget om udligning og tilsvær fra Gentofte og Frederiksberg til København, var tænkt som en midlertidig ordning, medens den kommission, der skulle fremsætte forslag til den fremtidige ordning, arbejdede. Men hvordan er det gået? Ja, denne hovedstadskommission afgav en betænkning, hvori et flertal gik ind for indlemmelse, et forslag, som hurtigt viste sig at være politisk uigennemførligt, men som man desværre fra det største parti i København længe følte sig bundet til at følge med det resultat, at udligningsordningen efterhånden dårligere og dårligere svarede til det, den skulle. En lovændring i 1950 gav ikke ret meget, men dengang sagde man dog: ja, København er jo blevet noget snydt, og så gav man dem, hvis jeg husker ret, 1,6 mill. kr., men nu i år, da vi fik den nye ændring, fik København ingenting.

Det afgørende er imidlertid ikke alene det økonomiske. Det, der også må genere i nogen grad — og egentlig i ikke så ringe grad — er, at der mellem disse kommuner og deres ledelser oparbejdes en vis bitterhed og føres en vis nålestikspolitik. Det kan ikke undgå at virke lidt morsomt, når borgmestrene på Københavns rådhus, Gentofte rådhus og Frederiksberg rådhus til forskellige tider står og taler til hinanden. Det er